

דרכי אזכור המקורות

יש חובה לאזכר את המקורות שבהם אנחנו משתמשים במשימות הכתיבה שלנו, על פי המוסכמות האקדמיות. אי ציון המקורות עלול להיחשב כהפרה של זכויות יוצרים או כפלגיאט (גנבה ספרותית).

מהן הדרכים לאזכור המקורות?

א. **בסוף הטקסט** – רשימה ביבליוגרפית של המקורות (המאמרים). כל מקור הוא פריט ביבליוגרפי אחד. פריט ביבליוגרפי יש לכתוב באופן הזה (שימו לב לסדר של רכיבי המידע **בתוך הפריט**):

שם המשפחה של המחבר/ים, אות ראשונה של שמו/ם הפרטי. שנת פרסום המאמר בסוגריים.
שם המאמר במירכאות, המקום שבו פורסם המאמר.

להלן דוגמה לפריט ביבליוגרפי:

אדלר, ח' (2007). "תנועות הנוער ועיצובה של החברה החדשה", זמן יהודי חדש.

pe *העשה* *pe* *קרטי* *je* *נת פרסום* *pe* *האנא* *מקום הפרסום*

(אפשר לזכור את הנוסדריקון: **מ"ת e"ט**)

אם ברשימה הביבליוגרפית יש יותר מפריט ביבליוגרפי אחד, יש להציג את הפריטים שברשימה **בסדר אלפביתי** על פי שמות המשפחה של הכותבים.

ב. **בגוף הטקסט** יש לאזכר מקורות באחד או ביותר מן האופנים האלה:

(1) שם משפחתו של כותב (או הכותבים) של המאמר ושנת פרסום המאמר בסוגריים, למשל:

אברמוביץ' (2013)

כהן ומזרחי (2018)

(2) ציטוט קצר (משפט אחד או שניים) בין מירכאות, באופן שדומה לציטוט של דברים

הנאמרים בדיבור ישיר.

דוגמה לציטוט (דיבור ישיר):

כהן ומזרחי (2018) מסבירים: "קצב התפשטות המגפה תלוי בהתנהגות הציבור".

דוגמה להבאת הדברים בפרפרזה (במילים שלי בדיבור עקיף):

כהן ומזרחי (2018) מסבירים שהאופן שבו יתנהג הציבור ישפיע על מהירות ההתפשטות של

מגפת קוביד-19.

(3) שימוש בפועלי מסירה (פועל בגוף שלישי בזמן הווה), למשל: טוען כי ... / מציין ש... /

מוסרת ש... / מצביעים על... / מסבירה כי...

(4) שימוש בהסגר